

ня причина спокуси і спокути, причина історичної інволюції і запорук перетворення.

Висновки

Подолання об'єктивації пов'язане з творчим саморозкриттям індивіда, з вільною самореалізацією особистості. Визначення проблеми об'єктивації як головної історичної проблеми означає, що в центрі земної історії знаходиться живий людський дух, відношення якого до дійсності має ключове значення. Центральним моментом життя людського духу є свобода, фатальний вплив якої породжує об'єктивацію і завдяки якій можливе подолання об'єктивації. Таким чином, вчення про об'єктивацію є частиною антропоцентризму М.О.Бердяєва, а віра в можливість перемоги над об'єктивацією, а значить і над метафізичним злом і над фатальною безоднею Ungrund вільної людини, - суттю його гуманізму.

Екзистенціальність людини повинна проявитися в спротиві об'єктивації заради реалізації людиною своєї справжньої ноуменальної сутності. Це відбувається у вираженні особистої долі через вираження долі світу. Такий духовний настрій повинен перемогти об'єктивацію, падшість світу і бути відповіддю людини на любов Бога. Для М.О.Бердяєва доля людської свободи є долею світу, доля людської свободи співвідноситься з Божественною долею.

О.П. Тимченко

УЧЕНИЯ О СВОБОДЕ И ОБЪЕКТИВАЦИИ В ХРИСТИАНСКО-ГУМАНИСТИЧЕСКОМ АНТРОПОЦЕНТРИЗМЕ М.О.БЕРДЯЕВА
В статье анализируется учение о свободе и объективации в христианско-гуманистическом антропоцентризме выдающегося философа Николая Бердяева.

O. Timchenko

FREEDOM AND OBJECTIVATION DOCTRINE OF BERDYAEV'S CHRISTIAN-HUMANISTIC ANTHROPOCENTRISM

The article analyses freedom and objectivation doctrine of famous philosopher Berdyaev's Christian-humanistic anthropocentrism.

УДК 141.3 + 485.26

А.М. Фоменко, канд. філос. наук, доц.

ТЕРОРИЗМ ЯК НОВІТНЯ ГЛОБАЛЬНА ПРОБЛЕМА: МЕТОДОЛОГІЧНІ ТА СОЦІАЛЬНІ ВИМІРИ

Інститут міжнародних відносин Національного авіаційного університету

У статті за допомогою історико-філософського аналізу висвітлюються основні теоретико-методологічні концепції природи тероризму як новітньої глобальної проблеми людства.

Вступ

На початку третього тисячоліття для планетарного суспільства все ще актуальною залишається проблема війни та миру. Однією із сучасних форм війни в міжнародних відносинах постає тероризм. Поняття «тероризм» досі ще не знайшло універсального визначення, що, з одного боку, засвідчує його багатомірність, неоднозначність і феноменальність, а з іншого - ставить перепони на шляху правової боротьби з цим глобальним міжнародним злочином.

Проблема тероризму пов'язана, з одного боку, із сучасними умовами національних, державних, релігійних розходжень «третьої індустріально-інформаційної хвилі», а з другого - з процесами глобалізації світового економічного, політичного та соціального простору. У світі останніх міжнародних подій, що свідчать про розгортання нового вітка «холодної війни» між супердержавами, втягненням

Трансцендентальна творча природа людини, її екзистенціальність виявляє можливість вільного творчого перетворення об'єктивованого світу, світу безособового, занепаłego і позбавленого духовної єдності. Це творче перетворення досягається в таїнстві зустрічі людини і Бога, містерії народження людини в Богу і Бога в людині, і означає відтворення цілісного життя в Духові, спільну творчість у любові, екзистенціальну єдність люблячого Творця з любов'ю створеної ним людини.

Список літератури

1. Бердяев Н.А. Истина и откровение. - СПб.: РХГИ, 1996.
2. Бердяев Н.А. Мое философское мирозерцание // Н.Бердяев о русской философии. - ч.1. - Свердловск: Изд-во Уральского университета, 1991.
3. Бердяев Н.А. О назначении человека. - М.: "Республика", 1993.
4. Бердяев Н.А. Опыт эсхатологической метафизики. - Париж: УМКА-PRESS, 1947.
5. Бердяев Н.А. Самопознание. - М.: Книга, 1991.
6. Бердяев Н.А. Смысл истории. - М.: Мысль, 1990.
7. Бердяев Н.А. Смысл творчества // Бердяев Н.А. Философия свободы. Смысл творчества. - М.: Правда, 1989.
8. Бердяев Н.А. Судьба человека в современном мире. К пониманию нашей эпохи // Бердяев Н.А. Философия свободного Духа. - М.: Республика, 1994.
9. Бердяев Н.А. Я и мир объектов // Бердяев Н.А. Философия свободного духа. - М.: Республика, 1994.

в цю «глобальну суперечку» країн «третього світу», соціально-філософський аналіз сутності тероризму як «феноменального глобального соціального явища» [1], вважається своєчасним та актуальним. Теоретичне осмислення проблеми актуалізується і тим фактором, що тероризм «як «лакмусовий папірець» віддзеркалює кризу всесвітньої системи відношень та можливість близького її краху [1].

Значущість вирішення проблеми тероризму в сучасному світі посилюється також дією двох конфронтуючих тенденцій – появою нетрадиційних видів людської несвободи, модифікаційних форм відчуження індивіда і зростанням уваги до ціннісних орієнтирів суспільного розвитку.

Отже, дослідження та осмислення феномену тероризму як новітньої глобальної проблеми, є нагальною потребою всього сучасного комплексу наук про людину.

Постановка завдання

Для філософії актуальною задачею залишається методологічне забезпечення пізнання природи тероризму. Адже, саме філософія, на відміну від інших дисциплін, ставить «вічні питання» у всій їх загадковості й таємності, та сприяє міждисциплінарному синтезу знань, виробленню загальної наукової картини світу як вищої форми систематизації теоретичних результатів. Історико-філософський та соціальний аналіз природи тероризму стає нагальним ще й через численні зміни, породжені новими реаліями сучасного суспільного буття. Глобальні його трансформації спонукають до нового осмислення проблеми.

Основна частина

Концепції тероризму виникли наприкінці ХХ століття як логічний розвиток попередніх теоретичних форм осягнення та розв'язання проблеми соціального конфлікту, яка є постійним супутником соціально-філософської думки протягом усієї історії її існування. До осмислення питання соціального конфлікту під різними кутами зору та в багатозначних вимірах неодноразово зверталися ще в добу античності Платон, Аристотель, Демокрит, тощо.

Різні аспекти соціального конфлікту аналізувалися в творах таких класиків західної соціальної філософії, як Т.Гоббс, Г.В.Ф.Гегель, М.Макіавеллі, Ф.Ніцше, К.Маркс, Ф.Енгельс, М.Вебер, Г.Зіммель, З.Фрейд, К.Г.Юнг, Е.Дюркгейм.

Як, відомо, від К.Маркса та Г.Зіммеля у соціальній філософії пролягають дві методологічні лінії розв'язання проблеми соціального конфлікту. Перша лінія пов'язана з дослідженням соціального конфлікту між класами (діалектична теорія конфлікту К.Маркса), друга лінія представлена теоретиками «конфліктного функціоналізму», що була запропонована Г.Зіммелем та його послідовниками - Г.Спенсером і Е.Дюркгеймом. Георг Зіммель, як і Карл Маркс доводив, що суспільство не може існувати без конфліктів, але ж, однією із основних форм всебічних суперечливих явищ, він визначав конфлікт між індивідом і суспільством. Актуальним для сьогодення залишається ідея вченого щодо «позитивної» ролі конфлікту в подальшому розвитку суспільства. Соціальний конфлікт, на думку Г.Зіммеля, здатний привести до соціальної інтеграції та консолідації сил у суспільстві.

На початку 40-х років, та впродовж всього двадцятого століття, проблема соціального конфлікту стає однією з найактуальніших. Найбільш продуктивні концепції з розв'язання цієї проблеми репрезентовані в працях таких відомих західних філософів та соціологів, як К.Боулдинг, Ю.Габермас, Р.Дарендорф, І.Валерстайн, Л.Козер, У.Лакер, Г.Маркузе, Е.Муньє, М.Рідель, Ж.-П.Сартр, Е.Фромм, М.Фуко, В.Хьосле.

Найбільш відомими послідовниками К. Маркса та Г. Зіммеля вважаються сучасні класики конфліктології Р.Дарендорф і Л.Козер. Німецький соціолог Р.Дарендорф представляє діалектичну теорію конфлікту в традиціях К.Маркса, американський вчений Л.Козер продовжує розвивати ідеї Г.Зіммеля щодо позитивної функції конфлікту, та робить вагомий

внесок у «ціннісну» характеристику конфліктів, як «реалістичних», так і «нереалістичних».

В сучасних умовах філософський досвід попередньої доби щодо соціального конфлікту не тільки не втратив наукової, соціальної, соціально-психологічної та педагогічної цінності, але й помітно актуалізується новими глобальними проблемами до яких ми відносимо тероризм.

Зазначимо, що 50-70-ті роки ХХ століття характеризуються загостренням суперечностей науково-технічного розвитку, осмисленням «тупикових» перспектив індустріалізації, соціальних, міжнародних конфліктів. На початку 80-х років зароджується принципово новий науковий напрям – «глобалістика». Першими, хто порушив питання про глобальні проблеми людства були представники Римського клубу. «Нам стало зрозумілішим, що за сучасного стилю розвитку людство має більший потенціал для утворення подальших криз, аніж для їх подолання», - зауважив Е.Пестель, автор однієї із алармістських доповідей Римському клубу. Зрештою, соціально-філософська думка намагається у цей час знайти вирішення глобальних проблем в духовному оновленні людини.

На думку В.Ферікса, завдання «технологічної людини» зводиться до того, щоб «знайти себе», виконати до кінця свою роль у Всесвіті, стати «повністю людиною». Е.Фромм у цей час писав, що «фундаментальна зміна людини уявляється необхідною не лише з етичного або релігійного боку, не лише як психологічна потреба, зумовлена патогенною природою існуючого нині соціального характеру, але й як обов'язкова умова фізичного виживання людського роду»[2, с.377].

Аналіз виявлених повсюдно руйнівних тенденцій середини ХХ століття привів Е.Фромма до висновку, що «у більшості своїй вони не усвідомлюються як такі, а раціоналізуються у різноманітних формах. Мабуть, нема нічого на світі, що не використовувалось би як раціоналізація руйнації. Любов, обов'язок, совість, патріотизм – їх використовували і використовують для маскування руйнування себе самого й інших людей [2, 322].

Осмислення природи агресії здійснюється філософом у контексті проблеми свободи особистості. Філософ наголошує тезу, що деструктивність, як вторинна потенційність, властива всім людським істотам. Проте це потенційне джерело зла не завжди проявляється; воно актуалізується, якщо умови життя людини протилежні її екзистенційним потребам. «Зло не має незалежного існування саме по собі. Воно є відсутністю добра, результатом невдач у реалізації життя» [3,209]. З позиції всебічно обґрунтованої антропологічної концепції, філософ формулює думку відносно природи людської агресії досить чітко: «Ми замінюємо фрейдівський фізіологічний принцип пояснення людських пристрастей на еволюційний соціобіологічний принцип історизму» [3, 24]. Відповідно до даного принципу, людина жодною мірою не є руйнівником за своєю природою. Таким її робить історія. Деструктивність особистості, за Е. Фроммом, – це набута властивість, джерела якої треба шукати в людській свободі. Проте не сама свобода породжує руйнівність, як вважали мисли-

тели минулого, а саме утримання від власної волі: неготовність користуватися надбанням людської суб'єктивності парадоксальним чином призводить до вияву ірраціональної агресії. Задушена внутрішня свобода й породжує, як підкреслює філософ, синдром насильства.

Отже, Е.Фромм не залишає людині можливості перекласти вину за власну агресію на нейропсихічні механізми. Любов, ніжність, свобода, садизм, мазохізм, жадоба власності і влади – все це відповідь на екзистенційні потреби, які є специфічно людськими. Хоча останні є однаковими для всіх людей, індивіди і групи відрізняються між собою з точки зору переважаних пристрастей. А ось що переважає в людині – любов чи прагнення до руйнації – значною мірою, на думку філософа, залежить від соціальних умов. Саме вони „впливають на біологічно задану екзистенційну ситуацію і потреби, що виникають у зв'язку з цим...” [4, 24].

Розглядаючи такі категорії як „інстинкт” і „пристрасть”, Е.Фромм підкреслює, що інстинкти – це відповідь на фізіологічні потреби, а пристрасті, які виростають із людського характеру, – це відповідь на екзистенційні потреби. Отже, злочинні форми агресії не є вродженими. Щоб у особи не виникали агресивні тенденції, „необхідно створити умови, які сприяють повному розвитку істинних здібностей і потреб людини; необхідно, щоб розвиток власне людської активності й творчості став самоціллю” [4, 373-374].

Отже, Е.Фромм вбачає народження руйнівності насамперед у невмисній відмові людини від самої себе, від власної унікальності і свободи. Він вважає, що прагнення до руйнування неминуче виникає в тих випадках, коли не реалізується прагнення до творення. Тільки творча діяльність веде до щастя, руйнівність же приводить людину до страждань. Адже в акті творчості людина виходить за межі, визначені їй як тварині. Прагнення до творчості допомагає людині здолати власну обмеженість і є одним із джерел любові, мистецтва, релігії, матеріального виробництва. Саме творча діяльність допомагає людям досягнути почуття свободи і власної значущості.

Отже, в практичній філософії Е.Фромма фундаментальні потреби виступають не лише як рушійні сили людської історії, а й як мета, сутність якої полягає у встановленні в майбутньому нової гармонії людини з природою, іншою людиною й самою собою на основі розвитку і реалізації людської сутності, її внутрішнього творчого потенціалу.

Роботи Е.Фромма є значною цінністю для сучасності, бо з переконливою доказовістю обґрунтовують соціальні корені прихильності людей до насильства й руйнації. Будь-яка спроба зрозуміти корені руйнівності, вважає філософ, повинна розпочинатися з дослідження соціальних умов існування індивіда. Більше того, важливо не лише усвідомити роль руйнівності в динаміці соціального процесу, а й зрозуміти, які саме фактори сприяють її посиленню. Чим повніше життя особистості реалізується, тим менше в ньому виявляються руйнівні тенденції і навпаки, чим більше потяг до життя пригнічується, тим сильніше тяжіння до руйнування. За Е.Фроммом, «руйнівність – це результат непрожитого життя» [4, с.326].

Отже, філософ нагадує нам сьогодні, що необхідно ставитися з великою увагою до історичного творчого процесу. Життя людського роду, якщо не співвідносити його з застереженнями філософської антропології, може породити глибинні руйнівні наслідки. Вони не лише згубні для соціуму, а й здатні деформувати саму людину, її природу.

Починаючи з 70-90-х років ХХ століття поняття кризи дедалі більше набуває значення важливої методологічної категорії. Його дія вже не обмежується окремими геополітичними системами, вона набуває планетарного значення. Концепція глобальної кризи дістає нове підтвердження. Кризова проблематика істотно «збагатилася», зокрема практикою релігійного фундаменталізму і світового тероризму. Образ нестійкого, вкрай мінливого суспільства, що загрожує кризами і катастрофами, тяжіє над розумами провідних мислителів другої половини ХХ століття. Так О.Тоффлер, дослідник із загостреним почуттям «соціальної патології», наголошує, що «кризи 80-х і 90-х років, мабуть, будуть суворішими, ніж попередні. Деякі інформовані оглядачі вважають, що найгірше вже позаду, але загрозових сценаріїв – безліч» [5].

До вирішення проблеми тероризму в 70-90-ті роки звертаються такі відомі фахівці у галузі міжнародного права, як Є.Ляхов, У.Латипов, Л.Моджорян тощо. Проте в цей час переважна більшість дослідників розглядає тероризм у суто правовому вимірі, ідентифікуючи його з терористичним актом, що обмежує шлях до вирішення такої важливої методологічної складової проблеми, як природа тероризму. Адже без вирішення цього питання антитерористична боротьба набуває «тупикового» характеру.

Сучасні методологічні та теоретичні дослідження позначені подальшим поширенням ореолу кризової свідомості й практики. Звернемо увагу, що відомий французький фахівець П.Ланс, розглядаючи глобальні суперечності, з якими людська цивілізація зіткнулась на перетині тисячоліть, порушує питання про ієрархію кризових проблем. На його думку, визначальним критерієм цієї ієрархії є «наявний» або «прихований» характер загроз. «Прихованими пороками» цивілізації він вважає так звану «центромацію», тобто необмеженість сфер впливу влади, її апарату, що руйнує основи демократії, перетворює особисту свободу та відповідальність на просту функцію. «Прихованим пороком» є і «неомістицизм», тобто «втеча свідомості від дійсності, що її оточує, в разі, якщо вона заважає її самовираженню». Постановка питання про «приховані пороки» – істотне доповнення загальної теорії катаклізмів у її соціальній частині. Вона має особливе значення для здійснення діагнозів кризи, бо не тільки загострює увагу на виявленні всіх джерел кризової ситуації, а й стимулює пошук радикальних та ефективних засобів їх блокування.

На початку ХХІ століття нове несподіване трактування тероризму репрезентує концепція українського вченого В.Антипенка. Саме в його працях обґрунтовується одна з позитивних функцій тероризму, яка висвітлює «приховані пороки» цивілізації. Спираючись на теоретико-методологічні досягнення попередників, а також неевристичні здобутки сучасних наук – геополітики, економіки, конфліктології, правознав-

тва, –вчений підкреслює, що «тероризм як надзвичайно гостра, екстремальна форма соціального конфлікту виник у руслі логіки кризового розвитку соціальної системи... і відіграє не тільки деструктивну роль, але ж має і позитивну функцію «як спосіб соціального сигналу» про можливість світової катастрофи. «Продуктивність» глобального терористичного конфлікту, – підкреслює вчений, – полягає, по-перше, в тому, що він «проявляє» розуміння свого об'єкту (існуючий світовий порядок) і предмету (суспільні відношення, розподіл ресурсів, тощо). А по-друге, виходячи з цього, показує, що розв'язання конфлікту треба пов'язувати з переходом до нової системи взаємовідношень у світовому суспільстві» [1,163].

Вперше в історії вітчизняної соціальної думки В.Антипенко доводить, що «тероризм базується на соціальному конфлікті. Глобальний характер соціального конфлікту, який посилюється подальшою деградацією глобальної економіки, детермінує масштабність тероризму та глобальний характер загроз, що від нього надходять»[1, 85].

У працях вченого розгортається плідний соціально-філософський дискурс щодо природи тероризму, його сутності та функцій, а також відбувається продуктивний пошук правових механізмів подолання цього міжнародного злочину. Вчений продовжує традицію, запропоновану теоретиками функціоналізму, й розглядає сутність тероризму в контексті концептуальних ідей конфліктології Л.Козера.

Такий методологічний підхід дозволяє автору осмислити та проаналізувати природу й сутність тероризму як глобального терористичного конфлікту в контексті того складного конгломерату явищ, які віддзеркалюють сучасні світові процеси. В.Антипенко вважає, що існування тероризму можливе за умовами тих процесів, що відбуваються у сучасному розвитку світової системи.

Важливою, вважається оцінка тероризму в його соціально-політичному та правовому вимірі, як «міжнародного злочину», базою якого є «конфліктне насильницьке протистояння, що посягає на міжнародну безпеку та світовий порядок, базується на різних політичних, економічних і культурних інтересах груп держав, держав, народів, націй, соціальних груп й організацій за умови використання хоча б однією зі сторін терористичних актів як способу впливу на противника для досягнення політичних цілей» [1,7].

Поняття «тероризм» у змістовно-термінологічному сенсі перебуває в одному ряду з близькими поняттями «агресія», «бунт», «війна», «революція» тощо, але феноменальність його полягає в тому, що він супроводжується терористичними актами. Особливістю концепції В.Антипенка, як юриста-міжнародника, є спроба конструктивного виходу за межі однієї правової галузі щодо пізнання сутності тероризму як «глобального терористичного конфлікту». Вчений підкреслює, що поняття «тероризм» принципово відрізняється від поняття «терористичний акт». Терористичний акт це необхідна, але ж недостатня умова тероризму. Сутність тероризму полягає в його соціальній природі, а що до терористичного акту, то це, «асиметричний інструмент боротьби, злочинна дія, сутність якої полягає у цілеспрямованому спричиненні загибелі невинних

людей для створення умов впливу на противну сторону, тобто для досягнення цілей терористичної боротьби» [1, 7].

Об'єкт і предмет глобального терористичного конфлікту, як і в «звичайному» соціальному конфлікті, визначаються, на думку вченого, політичною сферою суспільства, а саме владою. Отже, «предметом глобального терористичного конфлікту, а саме тим, завдяки чого виникає протистояння суб'єктів, є ресурси та контроль над ними, території, доступ до технологій, благ... Об'єктом глобального терористичного конфлікту, безумовно, є система світового устрою» [1, 108]. Тероризм як продукт об'єктивного розвитку світового суспільства є міжнародним злочином, він має складну, багатомірну природу і активізується завдяки зростанню кризи сучасної світової системи. Отже, «відповідальність за виникнення тероризму, як глобального злочину, його ескалацію, а також конкретні прояви, повинно розділяти все світове суспільство» [1, 411].

На думку В.Антипенка, тероризм, як спосіб протесту, відображає високу ступень соціального відчаю той частини соціуму, яка не має доступу до всіх благ і ресурсів цивілізації, а також не має можливості іншим шляхом, ніж терористичний акт, заявити про себе.

Саме в цьому аспекті потребує свого подальшого розвитку принципово важлива для новітньої філософії теза про атрибутивне етико-онтологічне, тобто відповідальне ставлення планетарного людства до свого буття.

У контексті аналізу тероризму як новітньої глобальної проблеми висвітлюється філософське питання про те, на що людина може сподіватися в її цивілізаційній перспективі, а точніше на що потрібно спиратись людині в екзистенційному вимірі.

Висновки

У сучасних умовах глобалізації та інтеграції застосовують на особливу увагу соціально-філософські стратегії, що базуються на принципах діалогічного спілкування, власної відповідальності особистості, досягнення комунікативного погодження. Саме в цих проєктах філософи намагаються обґрунтувати нові підвалини солідарності людей як обов'язкової умови їхнього морально-духовного життя та знайти механізми щодо розв'язання конфліктів людства за допомогою аргументації, справжньої, неспотвореної нічим комунікації, а не сили.

Останні здобутки комплексу наук про людину свідчать про її багатовимірність, трансцендентність існування, що надає оптимізму до майбутнього урегулювання конфліктів людства завдяки духовному „самоздійсненню” особистості. Отже, йдеться про виявлення закладених в людині потенцій, можливостей трансформації її свідомості, пов'язаних з радикальною перебудовою усього внутрішнього світу людини, її «переродженням». Все ще актуально та оптимістично звучить думка Ч.Рейча про те, що нова свідомість «здатна змінити або зруйнувати корпоративне суспільство без насилля, захоплення влади або скинення будь – якої з існуючих груп людей. Нове покоління довело, що єдиний шлях змін, прийнятний у сучасному постіндустріальному суспільстві, – це ре-

волюція свідомості» [6,118]. Усвідомлення відповідальності людини за долю цивілізації, тобто людського роду, і формує нові соціальні стратегії нашого часу.

Список літератури

1. Антіпенко В.Ф. Теории мирового развития и антитеррористическое право. Логика сопрягаемости. К., 2007 – 440 с.
2. Фромм Э. Иметь или быть. К., 1998 – 320 с.

3. Фромм Э. Человек для себя. - Минск, «Коллегиум», 1992 – 253 с.

4. Фромм Э. Анатомия человеческой деструктивности. - М.: Республика, 1994. – 447 с.

5. Тоффлер О. Третья хвиля. К., 2000 – 480 с.

6. Рейч Ч. Молодая Америка // Мировая экономика и международные отношения. - 1971. - №10.

А.Н. Фоменко

ТЕРРОРИЗМ КАК НОВЕЙШАЯ ГЛОБАЛЬНАЯ ПРОБЛЕМА: МЕТОДОЛОГИЧЕСКИЕ И СОЦИАЛЬНЫЕ ИЗМЕРЕНИЯ

В статье на основе историко-философского анализа исследуются основные методологические подходы к осмыслению природы терроризма как новейшей глобальной проблемы человечества.

A. Fomenko

TERRORISM AS THE NEWEST GLOBAL PROBLEM : METHODOLOGICAL AND SOCIOLOGICAL CHANGES

In the article the main methodological approaches towards comprehending the nature of terrorism – the newest global problem of mankind - were studied on the basis of historic- philosophical analysis.

УДК 1 (091)

С.М. Ягодзінський, канд. філос. наук

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ ДИСКУРСИВНОСТІ В НОВОЄВРОПЕЙСЬКІЙ НАУЦІ

Гуманітарний інститут Національного авіаційного університету

У статті розглядається проблема дискурсивного мислення і дискурсивного знання в методологічних пошуках Дж. Бруно, І. Коперніка та Г. Галілея.

Вступ

У сучасній науковій літературі часто вживається термін «дискурсивний» (дискурсивне мислення, дискурсивне знання, дискурсивна аналітика, дискурсивне обмеження тощо), якому різні тлумачні словники приписують одне і те ж значення: «який здійснюється шляхом логічних, строго послідовних міркувань; обґрунтований попередніми судженнями» [1, с. 368]. З другої половини ХХ ст. у західній філософії (М. Фуко, Ж. Дельоз, Ю. Хабермас, Ю. Крістева) почали вживати термін «дискурс» на позначення сукупності висловлювань, що стосуються певної проблематики чи напрямку діяльності. Так з'явилися поняття політичного, наукового, екологічного, релігійного і т.п. дискурсів. Розгляд того чи іншого предметного семіотичного поля з позицій методології дискурсу (дискурс-аналіз, семаналіз, шизоаналіз) дозволяє вивести його на рівень соціально-філософської рефлексії, надавши відповідній предметній сфері аксіологічного, етичного та гуманістичного вимірів. Не дивно, що доволі швидко дискурс набув статусу загальнокультурного феномену, що неймовірно ускладнило методи його аналізу. Адже поняття, яке розширює обсяг, неминує втрачати складові змісту, які заважають процедурі його узагальнення.

Разом з тим цілком слушним і доречним буде зауваження, що поняття «дискурсивний» не тотожне поняттю «дискурс». Проте навіть поверховий огляд структури й етимологічного походження цих слів виявляє їх спільнокореневу частину: від грец. *διέξοδος* – шлях, виклад, розповідь; від лат. *discoursus* – бесіда, аргумент, розмова; від франц. *discourse* – мовлення. Тому, приступаючи до теорії дискурсу, зокрема наукового, в першу чергу слід, на наш погляд, вивчити й узагальнити попередні підходи до розуміння дискурсивності у філософії та

науці, а не виходити лише з тих тлумачень, яких надає цьому поняттю лінгвістично-структуралістські течії.

Аналіз літератури

Як було відмічено вище, сьогодні поняття дискурсу стало настільки розмитим, що навіть детальний компаративний аналіз щодо його вжитку навряд чи можна вважати найбільш оптимальним шляхом по формуванню єдиного, цілісного уявлення про нього. Тому, визначаючи специфіку дискурсу, вчені зазвичай виходять з того, що *дискурс – це діалог, мова в мові, метамова, суперечка, діяльність, в яку вpleтена мова і т.п.* [2] Через це термін «науковий дискурс» розглядають або як синонім, заміник слова «наука», або тлумачать його в контексті комунікативного дискурсу Ю. Хабермаса, необґрунтовано вважаючи, що саме (і лише) комунікація і є тією ключовою єдиною ознакою та причиною іменування сучасної науки дискурсом. Не менш популярним підходом до вивчення дискурсу як феномена є запропонована концепція М. Фуко, який звертається до лінгвістичного походження терміну «дискурс». Будучи при цьому далеким від ідей аналітичної філософії, дослідник розширює її проблематику. Дискурс він розглядає як структуру, що нав'язує своє домінування; дискурс – це влада, яка підпорядковує та організує суміжні компоненти. В концепції Ж.-Ф. Ліотара дискурс розглядається як спосіб легітимації системи висловлювань, адже розвинена форма дискурсу знання, на відміну від нарративної форми, не допускає в своїй структурі множинності мовних ігор [3, с. 55]. Інакше кажучи, дискурс є стабілізуючим фактором, він задає умови і правила формування висловлювань, визначає механізм їх взаємозв'язку.

Утім розглянуті теорії дискурсу лише побічно враховують специфіку науки, її методологію, принципи, норми, цінності, соціальний статус, через що